

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 109	Kjem ut kvar måned	September 1939	Utgjevar og redaktør: Prost Slaattelid Davik	10. årg.
---------	-----------------------	----------------	--	----------

Til dei unge.

Gud drog deg blidt dei fyrste år
og vigde deg til barnekår,
hans kjærleik mot deg stråla.
Han opna mildt sin faderfamn
og let det dyre Jesu namn
for dine augo måla.

Idag du står ved skiljeveg,
og vonde makter møter deg,
no må du visleg fara.
Um rosor gror ved vegen breid,
fylg ei det syn! Det ber av leid.
Du fell i syndesnara.

Men Jesu auga til deg ser;
han veit du ung og urøynd er.
Han byd deg fred og kvila.
Hans veg er trygg, hans ord er sant,
han sette livet sitt i pant,
di tarv du aldri tvila.

Han festa vil eit veneband,
han held deg i si sterke hand.
Hans pakt kann ingen bryta.
Når vener svik, og voner brest,
då er han nær og hjelper mest,
hans vener treng ei syta.

Til kyrkja fylgjer far og mor,
frå høgdi ser det frelste kor
og kvite englerader.
Du kviskrar: Sjå den sterke arm,
deg møter no ein kjærleik varm
i frå din Gud og Fader!

Jens Vangsnes.

Gud venter på Norges ungdom.

»Om nogen tørster, han komme til mig og drikke. Den, som tror på mig, av hans liv skal der, som skriften sier, rinne strømme av levende vann.« — Disse ord, som Jesus på den siste store dag av løvsalfesten ropte ut over folket, hvor er de ikke som talt til oss idag! For aldri har der vel vært tørst og begjær som nu. Menneskene tørster. Efter ondt og efter godt. Og altfor mange

søker å stille sin tørst ved verdens mudrede vannpytter eller ved brønner, som ikke holder vann. Ungdommen tørster, med åpne sinn og med speidende øine, mottagelig mere enn andre for det, som kan stille deres indre lengsel.

Utover denne tørstende verden roper Jesus: »Kom hit til mig alle I som tørster!« Kom til Jesus, du unge. Han stiller din sjels dype trang, så du selv blir lykkelig og blir til velsignelse for andre.

Ja hvem er vel lykkelig som den ungdom, der følger sin frelser og mester med glade hjerter og freidig mot, med lysende øine og løftet panne, opad og fremad på renhetens og lysets vei.

En ungdomsflokk, som er grepet av Kristus og følger ham, det er vel det fagreste syn en kan se. Det klinger som en fanfare i sjelen, når ungdomsskaren synger:

*Med Jesus vil eg fara
på livsens ferd ilag,
Gud lat den samferd vara
alt til min døyd' dag.
Det er mi høgste æra,
det er mi største ros
hans fylgjesvein å vera
og vandra i hans ljøs.*

Kristus er det ungdommen trenger, om den skal bevares fra det onde og komme vel igjennem farene. Han alene setter dem i stand til å overvinne alle fristelser og bevare sin sti ren og sitt skjold blankt. Med Jesus skal ungdomslivet bli en fager vår, hvor ormene ikke biter, og hvor sangen ikke dør, og hvor gledens beger ikke har syndens beske eftersmak. Med ham går den unge til et freidig og friskt og rikt menneskeliv i godhet og renhet og trofasthet, et liv fra seier til seier, et liv som modnes til en vidunderlig evig høst.

Men som ungdommen trenger Kristus, så trenger også Kristus ungdommen. En konge trenger mannskap. I unge skal være himmelkongens mannskap i kampen mot alle urenheters ånder og ondskapens makter. Det tynnes i veteranenes rekker. En efter en kalles de til »staven og sverdet å legge ned, og gripe palmen i deres sted«, og gå inn til sabbatshvilen hos Gud. Så trenger kongens hær til å rekrutteres med unge friske krefter.

Nu venter Gud på de unge omkring i menighetene, at de skal komme med sin kraft og sitt mot, sin begeistring og sitt lyse syn, sitt arbeide og sin bønn, til fornyelse av vår tids slappe kristendom, og til kirkelig aktivitet.

Hvor der er mange unge, som ber og arbeider i en menighet, der er ingenting umulig.

Bli sterke i Herren og hans veldes kraft, I unge, til å stå imot den tiltagende avkristning og de antikristelige krefter i tiden. Ta eder i vare for giftormene, som lurer bak rosens blader langs den vei, I vandrer. Kast ikke bort eders fagre ungdomsår med sang og solskinn, med glitrende drømme og fagre lengsler. La ikke eders herlige ungdomstid bli tilsolet på syndens brede landevei. For husk på den ubønnhørlige lov, at »hvad et menneske sår skal det også høste«.

Når vi ser ut over våre norske menigheter, hvordan tilstanden er, — jeg synes det roper inn i våre hjerter, at Gud venter på Norges ungdom. Han venter på opfyllelsen av ordene i den 110. salme: »Ditt folk møter villig frem på din veldes dag. I hellig pryddelse kommer din ungdom til dig som dugg ut av morgenrødens skjød.«

Når det skjer — og det skjer, Gud være lovet, mange steder i vårt land i våre dager — da blir der nytt liv i Norges kirke, da blir der nytt liv i menighetene og i hjemmene.

Jeg tenker på de unge, som går ut som prester fra menighetsakademiet eller på de unge, som går ut fra våre lærerskoler eller kristelige ungdomsskoler eller fra bibelskolene. De kommer ut i menighetene med saltets forfriskende og bevarende kraft eller som lys, om det så bare er som små gammeldagse talglys i den mørke grend, i troen på den frelser, som har ført dem selv over fra mør-

ket til lyset og i arbeide for det Guds rike, som skal omspenne alle jordens ender. Og de stadfester sannheten av ordet: »Den, som tror på mig, av hans liv skal der rinne strømme av levende vann.« Og de får erfare, at de selv vinner mest derved. Deres indre liv styrkes og vokser. De får del i Gud selv.

Så til lykke, du Norges kristne ungdomsflokk, på veien op mot høidene i den store konges hvite fylking. —

Søren Dahl.

Våre døde.

31. juli: Katrine Gabrielsdr. Husevåg; ug. hmv., f. 1900, hjernebetendelse.

Du er mi livd på ulukkedagen.

Jer. 17, 17.

Notisar.

Konfirmantar iår:

Davik: Albert Herrevoll, Magnus Berglund, Signy Slaattelid, Ruth Daviknes.

Rugsund: Kåre Paulsson Haukedal, Audun Edvardsson Bergesen, Olav Olsson Vemmelsvik, Rasmus Magnusson Angelshaug, Sverré Johansson Almanning, Alf Olsen Nedreberg, Asbjørn Reidulfsson Eldevik, Johannes Martinusson Strømmen, Rasmus Robertsson Nygård, Kristofer Andreasson Lofnes, Oluf Olufsson Leirgulen, Bjarne Jørundsson Bakke, Sigurd Einarsson Elde, Jakob Josefs-son Elde, Sigrun Rasmusdr. Bortneskår, Gudrun Ragnvaldsdr. Olsbø, Milda Olsdr. Almanning, Ingfrid Olavsdr. Falkevik, Målfrid Aurvoll, Nelly Ragnvaldsdr. Storøy.

Ålfot: Kolbjørn Martinusson Sigdestad, Magnus Bernisson Sandal, Aslaug Rasmusdr. Myklebust, Bergljot Monsdr. Myklebust.

Totland: Magnus Jonasson Eikås, Peder Larsson Etterdal, Halvdan Pedersson Haus, Einar Jakobsson Berstad, Erling Arnesson Seberg, Per Einarsson Brobakke, Bjarne Hansson Kjøllesdal, Einar Pedersson Midthjell, Isak Jørgensson Hessevik, Oddmund Alvsson Ålen, Rasmus Matiasson Hole, Karl Gundersen, Oddlaug Olsdr. Nordbø, Solveig Martinsdr. Ervik, Jorunn Johansdr. Gilleshammer, Solveig Rasmusdr. Sundal, Alvild Jonasdr. Horn, Inger Knutsdr. Åland, Målfrid Didriksdr. Lågeide, Hiørdis Matiasdr. Eikås, Anna Arnfinnsdr. Myklebust, Borghild Pedersdr. Solibakke, Sigrud Olsdr. Sundal, Borgny Totland, Rannveig Rasmusdr. Odegård, Aslaug Albertsdr. Haus.

Doyppte: 30. juli, Leif, f. 29. april av f. Birger Jakobsson Hagen og k. Marta Larsdr. (f. Maurstad). — 17. aug., Hans Rasmus, f. 10. juli

av f. Kristen Hansson Hamre og k. Helene Rasmusdr. (f. Risøy). — 27. aug. Kristofer Jetmund, f. 1. mai av f. Jon Jonsson Stokke, Hennøy, og k. Olina Kristofersdr. (f. Hennøy). — S. d. Dagmund Olav, f. 4. juni av f. Olaf Olsson Heggelund og k. Petra Didriksdr. (f. Verpeide). — S. d. Dagfrid, f. 13. juli av f. Malvin Albertsson Nybø og k. Åsta Iversdr. (f. Rise).

Ektevigde: 22. juli i Slagnes Karl Kristiansson Elde og Elfrid Pedersdr. Drageset. — 29. juli i Totland Mons Olsson Totland og Ragnhild Andersdr. Hilde, Innvik.

Basar: Oldeide 24. juni 100 kr. til Kinamisjonen, 67.57 til indremisjonen.

Ved stemme i Austedalen 16. juli kom inn 70 kr. til indremisjonen.

Til sjukerøktlaget kom inn: Maibloomar: Kjølsdal kr. 15.75, Hunskaar 9, Bortne 4, Torheim 5, Alfot 23. — Medlemspengar: Haus 1, Mourstad 55, Hunskaar 4. — Basar Torheim 77.

Kjølsdal kapell. Ein reknar at kostnaden til kappellet vil verta ikr. 34 000 kr., alt medrekna. Davik sokn skal låna 5 000 kr. Frk. Agnes Eide vil gjeva kalk, disk vinkanne og oblatøskje, alt i sylv, til minne om fosterfar sin, prost Eide.

For 100 år sidan: Døde: 18. sept. 1839: Brite Jørgensdr. Rexnæs, kårkone, 69 år. —

Kvittering for kontingent: Iver Kassen, Anders Bortneskar, A. Rylandsholm, I. Rise, B. Rise, A. O. Verdal, Johan Kvanne, H. Brunsvik, Anders Eldevik, Peder Sørvik, Ivar Furenes, Sivert Ramsevik, Peder Otteren, Brynjel Maurstad 2 kr. — Mrs. Edw. Swanson, Matias Hennøy, Ole Lefdalsnes, Andreas Angelshaug, Johannes Falkevik, Elisabeth Rødeggen, Marie Almenning, Kristian Gjenjedal, Maria Ramsevik, fru Lillestøl, søster Oline Vingelven 3. — Hans Hennøy, B. Torheim, Peder Bjørnøy, Gabriel Husevåg 5. — Robert Nygård 4. Ingvald Hennøy, Lars A. Tytingvåg, Edv. Tytingvåg 2.50. — Tilsaman kr. 92.50.

Hjarteleg takk til alle.

Gudstenester:

16. sund. etter trecein.,	24. sept.:	Davik.
17. —>—	1. okt.:	Rugsund.
18. —>—	8. okt.:	Alfot.
19. —>—	15. okt.:	Totland.
20. —>—	22. okt.:	Davik.
21. —>—	29. okt.:	Rugsund.

På grunn av visitas i Gloppen og Davik laut alle konfirmasjonar utsetjast i 14 dagar. Dei skal no vera fra 16. til 19. sundag etter treceining.

Å lese Guds ord i barndommens dager.

Om dette skriver dr. Otto Funcke i sin bok: »Guds fotspor på min livsvei«, bl. a.: »Under vår konfirmasjonstid måtte vi lære oss utallige bibelsprog, ja, så at vi ofte skar tenner derved; men vi lærte dem dog

og hadde dem siden som en umistelig eiendom og således alltid til vårt bruk. Når man blir eldre lærer man ei så lett noget utenat; og det som man med megen møie har lært sig, står aldri lenge i erindringen. Men det som jeg således forhvervet mig under min konfirmasjonstid, det har stått der siden og sjelden har jeg hatt en tung stund i mitt liv, uten at et dyrebart, trøstefullt bibelord har kommet mig i tankene; og sjelden har jeg vært sammen med sorgfulle mennesker uten jeg har kunnet tjene dem med det, som jeg i hin tid, om enn motvillig, samlet. Det er jo visselig sant, at selv om vi kunde hele bibelen utenat, kan ikke derfor Guds ord gjøre oss levende såfremt ikke Guds ånd gjør dette ord levende i oss, men det er allikevel noget stort at når den tid kommer, da man åpner sjelen for Guds ånd — at denne ånd da finner det materiale og de byggestener samlet, som han kan bygge det nye tempel av. Derfor bør man lære barna mest mulig av Guds ord, og det også sådant som de for øieblikket ikke forstår fullt ut.«

Mødres innflydelse.

Den første bok barnet leser er foreldrenes eksempl.

*

»En mor dør aldri.«

Så er det blitt sagt — og med all rett. Nei — hun lever videre — ikke bare i sine barns minne — nei også i virkeligheten. For hennes barn er en del av henne selv, blod av hennes blod, ben av hennes ben. På moren beror det hele folk. Fyller hun ikke sin plass, så dør folket — dette sagt i mer enn én henseende.

*

Et overveldende spørsmål.

Es. 23, 4; Ps. 14, 1; 53, 1; Rom. 14, 8.

En tysk offiser og fritenker, som hadde høie tanker om sig selv, utga en bok i hvilken han fremførte alle videnskapelige argumenter til forsvar for sin gudsfornektende tro — en ledetråd, som han mente der skulde tjene til å lede andre fra troen på Gud og hans ord. Han hadde omtrent fullendt sitt verk, da han besøkte en av sine venner, hvis

kritikk han ønsket før boken gikk i pressen. Mens de leste kom der et telegram fra offiserens hjem med budskap om at hans eneste barn, en voksen datter, var plutselig blitt alvorlig syk. Han skynte sig hjem og med et betyngnet hjerte gikk han inn i sykeværelset. Så snart piken så ham utropte hun i stor vånnde: »Å, far, si mig, i hvis tro skal jeg dø, i mors eller i din?»

Moren var en gudhengiven kristen. Den stakkars far begravet sitt ansikt i hendene og sukket: »Dø i din mors tro, for Guds skyld dø i hennes tro!»

Idet han stirret døden i ansiktet falt alle hans argumenter mot religionén til jorden. Den eneste virkelige trøst i sådanne øieblikke finnes kun i Guds ord.

*

Mors oversettelse.

Noen menn satt og fortalte om de forskjellige bibeloversettelser; en foretrakk den norske, en annen den danske, en tredje den engelske.

»Jeg foretrekker min mors oversettelse,« var det en som sa.

»Hvad? Har din mor oversatt Bibelen?»

»Ja, hun har; hun oversatte den for oss barn ved sitt daglige liv. Hele hennes vandél hjemme var en oversettelse av Bibelens tekst.»

Det hemmelige middel.

»Jeg har et hemmelig middel,« sa en elskerverdíg dame, »som hjelper mig ut av alt!« Jeg har ofte beundret den sinnsró og mildhet hvormed hun bar livets prøvelse, og jeg lengtet derfor efter å få vite hvori hennes hemmelighet bestod.

»Mitt hemmelige middel,« sa hun, »består i å tie ganske stille når jeg tror å være blitt krenket eller har anledning til ergrelse. Jo mer man snakker med andre om det, jo oftere man gjentar hvad der er vederfaret en, desto større forekommer krenkelsen eller fornærmelsen oss. I de aller fleste tilfeller blir det skjeddé mindre for oss når vi lar være å snakke om det. Bare til min Herre i himmelen sier jeg alt. Han tar i regelen enhver dråpe bitterhet bort og bereder mig ofte en glede ved å la mig føle tilfredsheit ved at jeg efter ringe evne har forsøkt å følge i hans fotspor.»

Sankt Sunniva.

Fra **Sigrid Undset**: »Norske Helgener«. (Forts.).

Bortenfor klosterruinene tar stien bratt oppover forbi de gamle terrassemurer som har stått, Gud vet hvor lenge. Nu raser der ut litt mere for hvert år. Stien er gjort med trappetrinn, og ved siden av den rinner bekken som springer ut oppe i helleren. Det søte klare vann skal være lett radioaktivt, og det hender visst enda at folk henter av det til syke. Høit oppe lyser den lille ruinen av Sunniva-kirken, og bakom den gaper helleren inn i berget — det eldste kirketak i Norge, og det eneste som står som vi har grunn til å tro Sankt Olav har knelt under. Han landet på Selja da han kom hjem for å vinne Norge og føre Olav Trygvessons kristningsverk videre. Fra hellerens åpning har en utsyn over havet og bukten nedeunder, der brenningen glitrer hvitt over skjærene bestandig, og en klokkebøie et sted ute ved pynten av Stadlandet sukker og klinger svakt og fjernt og uophørlig. Under en i luften kretser måkene og skriker — stimler sammen og larmer iltert når fiskeørnen i hammeren blir nærgående.

De sommerdagene jeg var der ute for noen år siden var det fint vær — høie drivende skyer som solskinnét silte ut av, så det glitret svakt og flekkvis ute i havet og lyste op her og der over øens gule myrer og grønne gressvoller. Så kom en regnskur og drev foran huleåpningen som et slør av glitrende dråper, og gjennom dråpefallet skinte solen inn i helleren, så mosen innerst på den gamle alterplassen gnistret irrgroen, og det tykke lag av gammel sauetadd over hellerens gulv synté mykt og rustbrunt fløielsaktig. Gjennom regnets sus og brenningens dønn nede ved fjellfoten rislet Sunnivas kilde med mangfoldige små og klingre toner, og noen sauer som ikke turde ty op i hulen fordi det var folk der, breket bedrøvet og søkte sammen i ruinen av Sunnivas kirke utenfor. En lamunge hoppet op på den murede pallen ved bakveggen hvor skrinét en gang har stått. Den la sig nedpå, hvit og pen, og så ut som den visste at den tok sig symbolsk ut.